

Kyllä moni niin mielensä pahoiitti, kun avasi elokuun 11. päivänä Hesarin. ”Eläkeläiset muuttavat etelään”, kirkui paraativun pääotsikko ja heti perään kerrottiin, että ”latinalainen Amerikka vetää yhdysvaltalaisia, suomalaisia alkanut kiinnostaa Marokko”.

YP:n pääkirjoituksissa ja muualla on pian kymmenen vuoden ajan vakuutettu, etteivät eläkemenot ole kansantalouden kannalta pelkästään menoja vaan myös tuloja, koska ne verotuksen ja kulutuksen kautta palautuvat kansantalouden kiertoon.

Mutta eihän tämä yhtälö päde, jos eläkeläiset häippäsevät Marokkoon!

Hesarin uutisen tarkempi lukeminen rauhoitti kuitenkin mielen. Viime vuonna Suomesta maksettiin eläkettä ulkomaille noin 62 000 ihmisille. Kun eläkeläisiä on nyt toista miljoonaa, tuo tarkoittaa, että ulkomailloilla on heistä noin viitisen prosenttia. Edelleen: ylivoimaisesti eniten eläkkeitä maksetaan Suomesta Ruotsiin: 48 000 ihmiselle. Espanjaan maksetaan 2 600:lle ja Saksaan reilulle parille tuhannelle. Entäs tuonne Marokkoon? Siellä lymyilee jo peräti 40 (neljäkymmentä) suomalaista!

Lohduttavinta oli tieto, että ulkomaille maksettavia eläk-

keitä oli 52 000 jo kymmenen vuotta sitten. Kasvua siis vain 10 000. Kymmenen vuotta sitten vain harva suuriin ikäluokkiin kuuluva oli eläkkeellä, nyt heistä valtaosa on jo poissa työelämästä (kohortin nuorimmistakin eli 1949 syntyneistä eli nyt 61-vuotiaista työssä on enää alle puolet) – ja muuttohalukkuuden kasvua siis vain noin vähän. Jos ulkomaille maksettavien eläkkeiden määrä pysyy jatkossakin suunnilleen nykyisessä suuruusluokassa, nuo raukat rajojen taa menijät eivät pääse kansantaloutta heilauttelemaan. Paljon suuremman siivun rahaa ulkomaille kantavat työikäiset vuosittaisilla lomamatkoillaan.

Voiko äidinkieltä vaihtaa? Voi, ja helposti. Törmäsin netissä noin vuosi sitten (16.11.2009) julkaistuun Turun Sanomien uutiseen, jonka alkuosa kuuluu näin:

”Täysin suomenkielisen perheen vanhemmat voivat vaihtaa lapsensa äidinkieleksi ruotsin. Näin tehdään joissain perheissä, joissa lapset halutaan ruotsinkieliseen päivähoitoon tai kouluun. Helsingin maistraatin toimistosiihteri Tiina Miettinen kertoo, että äidinkielen vaihtajia on sekä suomenkielisestä ruotsinkieliseksi että toisin päin. Hän lisää, että joskus suomenkieliset vaihtavat äidinkielekseen englannin. Internetin keskustelupalstoillakin pohditaan, voisiko näin laistaa pakoruotsista koulussa.

Äidinkielen vaihtaminen on helppoa ja täysin laillista, sillä

viranomaiset eivät edes saa kysellä kielen vaihdon syytä. Kielen vaihto onnistuu täyttämällä maistraatin lomake. Lapselle tarvitaan molempien huoltajien suostumus...

Ilmiön todellista laajuutta ei tiedetä. Tilastoja äidinkielen vaihtamisesta ei voi tehdä, koska Väestörekisterikeskuksen informaation Seppo Heleniuksen mukaan vaihdot eivät tallennu tietojärjestelmiin.”

Taloustutkimuksen tutkimuspäällikkö **Juho Rahkonen** analysoi tässä YP:n numerossa rakettimaisen nousun tehneen perussuomalaisen puolueen poliittista profilia ja kannattajakuntaa. Kannattajakunta vastaa siltä osin mielikuvaa, että liike on miesvaltainen ja kannatus on suurta työväestössä, mutta siltä osin yllättävä, että kannattajakunnan ikä- ja alueellinen rakenne on yllättävän tasainen.

Rahkonen antama kuva puolueen profilista tulee aika lähelle sitä, miten **Timo Soini** itse liikkeensä näkee. Kirjassaan ”Maisterisjätkä” (Tammi 2008) Soini toteaa, että nykyisin populismilla ymmärretään usein vastuuttomia lupauksia ja kansansuosion kosiskeleä ruokkimalla halpahintaisin keinoin ihmisten ennakkoluuloja. Tämä on jotain ihan muuta kuin se populismin perinne, jota Soini sanoo edustavansa (s. 168–169):

”Populismin juuret ja alkuhenki löytyvät amerikkalaisesta talonpoikaisradikalismista ja uudisraivaajahengestä. Amerikkalainen populistinen William Jen-

nigs Bryan sanoi aikoinaan, että jokainen ihminen on kuningas, mutta kukaan ei käytä kruunua. Bryanin mietteessä kiteytyy populismin ihanne. Populistinen arvomaailma lähtee perinteisen talonpoikais yhteisön normeista. Perhe, uskonto, rehellisyys, kova työnteko, pienyrityksyyden tukeminen, korruption ja byrokratian vastustaminen, suurten yksiköiden ja suuren rahan vastustaminen sekä yhteiskunnan mahdin torjuminen on populistiselle luonteenomaista... Populismi on tavallisen ihmisen arkielämän ylistystä, joka nojaa yhteisön perinteisiin.”

Sanoopa Timo Soini samoilla sivuilla myös jotain profetaallista:

”Populismi kesyyntyy helposti vallan myötä.”

THL:n Tesso-lehti on saanut uuden päätoimittajan, Päivi Kapiaisen. Näyte Päivin ensimmäisestä pääkirjoituksesta (Tesso 6/2010):

”Syrjäpolun ja valtavyöhykkeen rajat määritetään lopulta ihmisten välisessä arkisessa kanssakäymisessä. Itse havahduin näkemään rajan – tai tarkkaan ottaen sen katoamisen – pimeässä teatterisalissa. Entisenä ammattikriitikkona olen nähnyt satoja esityksiä, ja ehdottomaan kärkeen kuuluu Vanajan naisvankien valmistama Punahilkka-teatteriesitys Hämeenlinnan kaupunginteatterissa viime keväänä. Kun esitys oli ohi, lavalla olevat kahdeksan naista näyttivät hämmentyneiltä. Niin myös suosiota seisaallaan osoittanut satapäinen yleisö, minä mukaan lukien.

Mikä meidät kaikki hämmensi? Se, että hyvin pian esiripun nousemisen jälkeen yleisö

ei enää katsellut vankeja, vaan seurasi esitystä. Tämä hyväksyvä katse mahdollisti yleisön ja esiintyjien kohtaamisen. Ja juuri kohtaamisen kokemus on se, mikä erottaa hyvän teatteriesityksen yhdentekevästä. Vankilateatterin suurin merkitys on siinä, että se antaa vangeille edes hetkeksi mahdollisuuden irtautua vangin roolista. Näyttämölle ei voi turvautua epäonnistujan tai vähäosaisen rooliin. Sen sijaan on otettava vastuu omasta ja koko ryhmän onnistumisesta. Tämä kokemus on tärkeä ja tervehdyttävä, kun vapaus koittaa.”

On tavallinen arki-ilta. Olen tulossa paikallisesta marketista parkkihalliin ja sijoittelen ostokärryjä jonon päähän. Samalla kun irrotan oman kolikon kärrystäni huomaa jonon seuraavassa rahan: kaksieuroinen, jollainen ei kunnolla edes sovi kärryn hahloon. Joku oli yrittänyt, ja kun ei mahtunut, oli unohdannut siihen. Katsoin ympärilleni, ei ketään näkyvissä – ei edes piilokameraa. Löytäjä voi pitää, ajattelin, ja päätin sijoittaa kolikon johonkin erityistarkoitukseen. Autolle päästyä laittelin kassit tavaratilaan, ja kun nostin päätäni, edessä seisoivat keskiikäinen ja siistin oloinen mies. – Kuule kaveri, mies sanoi hämillään, minulla on elämä ihan sekaisin, eikä yhtään rahaa. Ei sulla olis heittää muutamaa kolikkoa.

Hamuilin taskusta kaksieuroisen. – Löysin tämän äsken tuolta kärryjonosta, sanoin. Muuta rahaa minulla ei ole, kun kaikki on kortilla, paitsi oma vakituinen kärry-viiskyt-senttinen. Jos yhtään auttaa, ota tämä.

Mies katsoi silmiin ja hymyilevi kasvoille. – Ajattelit laittaa hyvän kiertämään, mies sanoi ja poistui kevein askelin.

”Laitetaan vanhukset vankilaan ja rikolliset vanhainkoteihin! Näin vanhukset pääsevät suihkuun, harrastuksiin ja ulkoilemaan. Kukaan ei voi varastaa heiltä ja he saavat rahaa sen sijaan, että joutuvat maksamaan. Rikolliset saavat kylmää ruokaa, suihkuun pääsee kerran viikossa ja he saavat olla tyystin yksin, rahaa ei anneta ja valot sammutetaan klo 20.00.” (Sähköposti, alkuperä trad.)